

Υγεία vs Χρήμα

Βάλαμε τα καλά μας και υποδεχτήκαμε τον κορωνοϊό. Στην αρχή δεν τον πήραμε στα σοβαρά. Βγάσαμε και σχετικές ανακοινώσεις υπογραμμίζοντας μάλιστα ότι λαμβάνουμε όλα τα 'απαραίτητα' μέτρα. Όταν πλέον αντιληφθήκαμε πως αρμενίζαμε σε αχαρτογράφητα πελάγοι, φωνάξαμε τους ειδικούς. Μια πολύ ισχυρή ομάδα ειδικών επιστημόνων μας μάς είχε αναλάβει. Ο λαός ένιωσε ανακούφιση. Έγκαιρα ριχτήκαμε σχεδόν όλοι στη μάχη, ο καθένας με αυτό που του αναλογούσε και μπορούσε. Πολλοί είναι αυτοί που πολέμησαν στην πρώτη γραμμή με θάρρος και αυταπάρνηση. Πιστέψαμε πως το καράβι ξανάβρισκε τη σωστή πορεία του, γι' αυτό και πειθαρχήσαμε. Πιστέψαμε στη νίκη. Υπεστήκαμε διαφορών ειδών θυσίες. Σαν μια γροθιά πέσαμε απάνω στον ιό και τον χειραγωγήσαμε. Έχουμε ελαχιστοποιήσει τα κρούσματα. Η σημερινή κατάσταση είναι διαχειρίσιμη σε βαθμό που μπορούμε σταδιακά να άρουμε διαφορούς περιορισμούς. Μπράβο σε όλους μας.

Και τώρα, ήλθε η κυβέρνηση και ανέλαβε πάλι τα νήια. Τι σημαίνει αυτό; Ότι υπεισέρχονται στο σύστημα επιρροής, διαφορών ειδών οικονομικοί και άλλοι παράγοντες με διαφορών ειδών συμφέροντα και αναλαμβάνουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Όλοι έχουν τους λόγους τους βέβαια. Τα ταμεία έχουν εξαντληθεί. Θα

έπρεπε να γίνει κάποια επανεκκίνηση στην οικονομία του τόπου, διαφορετικά θα οδηγούμασταν σε μεγάλη ύφεση. Με τις χαλαρώσεις, αναπόφευκτα η Υγεία αρχίζει να παραχωρεί μέρος της εξέδρας και σε άλλους πρωταγωνιστές και οι κίνδυνοι γίνονται ολοένα και πιο μεγάλοι. Για να διασφαλιστεί όμως το διαχειρίσιμο της κατάστασης, τα βήματά μας προς την εξομάλυνση θα πρέπει να γίνονται όχι μόνο σταδιακά, αλλά και χωρίς καμιά βιασύνη. Δεν πρέπει συνεχώς να μας τρώει το άγχος ότι η οικονομία μας κατακυλά. Αυτό θα πρέπει να το θεωρήσουμε δεδομένο. Είμαστε σε 'εμπόλεμη' κατάσταση με ένα δυνατό και αόρατο εχθρό τον οποίο θα πρέπει να νικήσουμε για να επιβιώσουμε. Διαφορετικά, χωρίς να το καταλάβουμε θα αρχίσουμε να επιταχύνουμε επικίνδυνα τις οικονομικές μας δραστηριότητες και θα αφήσουμε τον κορωνοϊό να αλωνίζει. Γι' αυτό χρειάζεται συνεχώς αυστηρότητα εκτίμηση της κατάστασης, διδοντας πάντοτε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην υγεία. Τώρα το ρίξαμε στον τουρισμό. Τουρίστες θέλουμε, τώρα τους εθέλουμε. Και οι πιέσεις προς την κυβέρνηση αυξάνονται καθημερινά. Πολλές χώρες δεν είχαν την υπομονή. Έχουν ήδη προβεί σε πάρα πολλές και επικίνδυνες χαλαρώσεις (κάτι που έχει γίνει της μόδας) και, όπως φαίνεται, ο κορωνοϊός τους έχει ξανακυττάσει αλύππτα σε βαθμό που ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας αναγκάζεται να προειδοποιεί συνεχώς ότι μύρια είναι τα κακά που έπονται. Η κυβέρνηση μας άρχισε να λυγίζει. Παρασυρόμαστε κάπως εύκολα γιατί σκεφτόμαστε τα χρήματα που

θα φέρουν οι τουρίστες. Ναι, θα μας φέρουν χρήματα αλλά συνάμα θα μας φέρουν και κορωνοϊό, πολύ κορωνοϊό. Και, τότε, το κόστος για να απαλλαγούμε από τον κορωνοϊό θα είναι απίστευτα μεγάλο. Πολλά είναι τα παραδείγματα άλλων χωρών. Δεν είναι μαγκιά να αρχίσουμε από τώρα να αναβαθμίζουμε συνεχώς χώρες από μια κατηγορία σε άλλη. Θα μας συνεπάρει και εμάς το ρεύμα και θα ξανοικτούμε. Και οι ξενοδοχειακοί θα πιέζουν συνεχώς για αναβαθμίσεις. Σε κάποιο στάδιο, θα κάνουμε μοιραία λάθη και σύντομα θα το μετανιώσουμε. Και δώσ' του χαλαρώσεις. Και δώσ' του αναβαθμίσεις. Και το κακό θα συνεχίζεται. Ένας πόλεμος θέλει θυσίες. Πρέπει να μείνουμε προσηλωμένοι στον κύριό μας στόχο. Να απαλλαγούμε από τα δεινά του κορωνοϊού. «Σπεύδε βραδέως» έλεγαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι. Και οι σύγχρονοι λένουν «Όποιος βιάζεται σκοντάφτει». Ξέρετε αγαπητοί μου, όσοι πεθαίνουν, πάνε, χάνονται. Δεν είναι αστείο. Δεν ξανάρχονται. Και ένας να καθεί άδικα, είναι απώλεια μεγάλη. Κάθε ζωή αξίζει πολλά, πολύ περισσότερα από τα χρήματα. Τα χρήματα θα ξανρθουν, όχι όμως η ζωή. Το κράτος θα πρέπει να συνεχίσει να μας παρέχει προστασία με τον ίδιο ρυθμό και στον ίδιο βαθμό. Τη χρειαζόμαστε. Θα πρέπει να συνεχίσουμε να νιώθουμε την ασφάλεια και την εμπιστοσύνη που έχουμε τώρα και ως την πληρώσουμε ακριβά. Να είστε όμως σίγουροι πως δεν θα το μετανιώσουμε.

** Πολιτικός Επιστήμονας και Νομικός*

Ο τραγικός Ιούλιος του Παπαλάζαρου

Ο Ιούλιος είναι τραγικός για όλους τους Ε/κ, αλλά για κάποιους είναι πιο τραγικός, όπως για την οικογένεια Παπαλάζαρου. Μια μέρα του Ιούλη η ΕΟΚΑ Β' πήρε τον ένα γιο και σε μian άλλη μέρα, του Ιούλη του 1974, ο πόλεμος πήρε έναν άλλο γιο.

Του **ΝΙΑΖΙ ΚΙΖΙΛΓΙΟΥΡΕΚ**

Η οικογένεια της Αγαθονίκης και του Παπαλάζαρου Νεοφύτου ήταν μια οικογένεια με επτά παιδιά. Ζούσαν στο χωριό Χολέτρια της Πάφου. Δούλεψαν πολύ σκληρά υπό δύσκολες συνθήκες για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους και να επιβιώσουν. Ο Παπαλάζαρος ήταν ιερέας, αλλά το επάγγελμά του δεν ήταν εμπόδιο στο να γίνει ένα αριστέρας και ενεργό μέλος του ΑΚΕΛ όπως και η υπόλοιπη οικογένεια. Γι' αυτό το λόγο ήταν στόχος της εξτρεμιστικής εθνικιστικής οργάνωσης της ΕΟΚΑ Β'. Μασκοφόροι επιχειρήσαν να επιτεθούν στην οικογένεια Παπαλάζαρου μερικές φορές, χωρίς επιτυχία. Στο τέλος έβαλαν στο στόχαστρο το 17χρονο παιδί της οικογένειας που φοιτούσε στην Πάφο. Η σφαίρα της ΕΟΚΑ Β' μπήκε στο στόμα του Κυριάκου και βγήκε χωρίς να αγγίξει ούτε ένα από τα δόντια του και πήρε την ψυχή του. Ήταν 1η Ιουλίου 1973. Οι φονιάδες δεν συλλήφθηκαν ποτέ. Ο φόνος έμεινε σε φακέλους ανεξιχνίαστου εγκλήματος. Η οικογένεια μαυροφόρησε... Μετά από ένα χρόνο είχαμε το πραξικόπημα και τον πόλεμο. Ο μεγαλύτερος γιος, ο Σωτήρης, που σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο του Ροστόβ της Σοβιετικής Ένωσης, βρισκόταν στην Κύπρο για δια-

κοπές. Όταν το πρωί της 15ης Ιουλίου τα τανκς εισέβαλαν στο Προεδρικό Μέγαρο του Μακαρίου, ο Σωτήρης, μέλος της ΕΔΟΝ, πήρε το όπλο του και εντάχτηκε στις ομάδες της αντίστασης στη Λεμεσό που πολεμούσαν κατά το πραξικοπηματιών. Τραυματίστηκε... Όταν στο τέλος επικράτησε το πραξικόπημα, αναγκαστικά έπρεπε να κρυφτεί. Στις 20 Ιουλίου, όταν ξεκίνησε ο πόλεμος, όπως όλοι οι άλλοι Ε/κ και ο Σωτήρης βρέθηκε στον πόλεμο. Συμμετείχε στις μάχες της Επισκοπής. Εκεί έχασε τη ζωή του. Η οικογένεια Παπαλάζαρου κλονίστηκε για ακόμα μια φορά. Ο Σωτήρης Παπαλάζαρου ήταν ένας ουμανιστής που πίστευε στην παγκόσμια ειρήνη. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα έχανε τη ζωή του στον πόλεμο στα 21 του χρόνια, όμως ήξερε πολύ καλά τι σήμαινε πόλεμος. Το ποίημα του που κέρδισε το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό μεταξύ Λυκείων ήταν ένα ποίημα για την ειρήνη...

«Ειρήνη, ειρήνη...»

Σε ένα άλλο ποίημά του περιγράφει τη φρίκη του πολέμου... «Σήμερα, μην μιλάς για ποίημα... μην μιλάς για χαρά... πες ότι δεν θέλω άλλο πόλεμο και ρώτα θέλουμε πόλεμο; Βγες στους δρόμους και ρώτα «θέλουμε πόλεμο»; Ρώτα τον αδελφό σου που κοιμάται εκεί στο χωριό των κυπαρισσιών, Ρώτα το νεκρό αδελφό σου να μας πει 'θέλουμε πόλεμο';...» Κανείς δεν ρώτησε τον Σωτήρη αν ήθελε πόλεμο... Ήρθε ο πόλεμος και πήρε την ψυχή του...

(Μετάφραση του άρθρου που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Yenidüzen 2 Αυγούστου 2015)

Προς: Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, υπουργούς Εσωτερικών και Εξωτερικών, αρχηγούς κομμάτων, πρόεδρο και μέλη της Βουλής, αρχιεπίσκοπο Κύπρου και μέλη της Ιεράς Συνόδου, πρόεδρο ΠΣΕΚΑ, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης:

Του **ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΔΗ***

Αξιότιμοι κύριοι/ες, είναι αυτονόητο ότι μετά τον εκτοπισμό των Ελληνοκυπρίων από τις κατεχόμενες περιοχές, το κράτος είχε χρέος και υποχρέωση να διασφαλίσει τη δικαίωσή τους να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Αυτό θα μπορούσε να γίνει με στοχευμένη αναλογική φορολόγηση σε διάφορους τομείς, όπως τα έσοδα από την πώληση ακινήτων των οποίων η αξία αυξήθηκε κατακόρυφα λόγω της κατοχής της μισής πατρίδας και της αυξημένης ζήτησης από εκτοπισμένους και άλλους, από την αύξηση των εισοδημάτων των

ξενοδόχων, των οικοδομικών και άλλων επιχειρήσεων κτλ. Αυτό θα συνέβαλλε στο να επιδιώκουν όλοι την απελευθέρωση και την επιστροφή των προσφύγων στους τόπους τους, για να τερματιστούν και οι επιβαρύνσεις. Αντί τούτου όμως, έχει διαφανεί ότι οι ενέργειες που έγιναν σε πλήρη μυστικότητα, αποσκοπούσαν στην εκμετάλλευση των συνθηκών που δημιούργησε η εισβολή, για να προωθηθούν οι προσωπικές φιλοδοξίες, τα προσωπικά συμφέροντα και η αρπαγή των περιουσιών που εγκατέλειψαν οι **Τουρκοκύπριοι**. Καμία καταγγελία σε Διεθνείς Οργανισμούς για τη στρατιωτική εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο, κατά παράβαση της Συνθήκης Εγγυήσεως, καμία απαίτηση και καμία διεκδίκηση για την **απελευθέρωση της κατεχόμενης πατρίδας** και για την επιστροφή των προσφύγων. Μήπως με δικαιολογία τις δήθεν διαπραγματεύσεις, ροκανίζαμε τον χρόνο για να ολοκληρωθεί η μυστική διαδικασία της αρπαγής και για να οδηγήσουμε τα πράγματα

στη νομιμοποίηση και μονιμοποίηση των τετελεσμένων; Μήπως ο στόχος ήταν από την αρχή η εγκληματική λύση του βολέματος, γι' αυτό και παραπλάνησαν, δίκασαν, διασκόρπισαν, καταπίεσαν και φίμωσαν τον λαό για να μπορούν να δρουν ανενόχλητοι; Για 46 χρόνια οι εκτοπισμένοι Ελληνοκύπριοι φεύγουν ο ένας μετά τον άλλο από αυτό τον κόσμο, με τον πόνο της αδικωμένης πατρίδας, με τον καημό της επιστροφής στους τόπους τους, με το παράπονο της αδικίας της εξαπάτησης και φίμωσης από την ηγεσία και τους άλλους **«συμπατριώτες»** και πολλές άλλες πικρές εμπειρίες. Ποιοι έδωσαν σημασία στη δικαίωσή τους; Τώρα, ύστερα από 46 χρόνια, κάποιον θυμήθηκαν, την... απώλεια εισοδημάτων αυτών που είχαν περιουσίες στα κατεχόμενα και έρχονται με προτάσεις για κάποια, μηδαμινή φαντάζουμε, αποζημίωση, ωσάν και αυτό το τεράστιο έγκλημα εις βάρος της πατρίδας και του λαού, θα μπορούσε να επαλειφθεί με τέτοιες ενέργειες.

Μήπως με όλο αυτό το σκηνικό, όχι μόνο αφήσαμε ανενόχλητη, αλλά και υποβοηθήσαμε την Τουρκία να εδραιώσει την κατοχή της πατρίδας μας; Μήπως είναι δύσκολο να αντιληφθούμε ότι φέραμε τα σύνορά μας με την Τουρκία στην οδό Λήδρας και της δώσαμε την ευκαιρία να παραδοθεί ή/και να δημιουργήσει συνθήκες για την κατάκτηση όλης της Κύπρου και την εξαφάνιση του Ελληνισμού; Για αυτά μας προειδοποίησε ευθέως ο κ Ερντογάν. Μήπως δεν είναι γι' αυτά που ο αξιότιμος πρόεδρος εξέφρασε τις ανησυχίες του λέγοντας ότι « η κρίση δεν πρέπει να εξελιχθεί σε πολεμική διότι θα κινδυνεύσει με εξαφάνιση ο Ελληνισμός της Κύπρου»; Μήπως είναι δύσκολο να αντιληφθούμε ότι η προκλητικότητα της Τουρκίας έναντι της Ελλάδας και της Κύπρου, αργά ή γρήγορα θα οδηγήσει σε πολεμική αναμέτρηση, εκτός εάν υποκύπτουμε συνεχώς στις απαιτήσεις της Τουρκίας. Μήπως είναι δύσκολο να αντιληφθούμε ότι όσπου υποκύπτουμε

στις απαιτήσεις της Τουρκίας, αυτή θα συνεχίσει να ζητά περισσότερα και θα μας επιβάλλει τους ατέρμονους στόχους της; Μήπως για τις προσωπικές φιλοδοξίες και τα προσωπικά συμφέροντα, οδηγήσαμε και συνεχίζουμε να οδηγούμε τον **Ελληνισμό της Κύπρου** προς εξαφάνιση, όπως δώσαμε αφορμή για την εξάλειψη του Ελληνισμού της Κωνσταντινούπολης; Εδώ που φέραμε τα πράγματα είναι πλέον πολύ αργά για οποιαδήποτε διορθωτικά μέτρα, διότι η Τουρκία είναι εντός των πυλών. Εμείς της ανοίξαμε τις πύλες και εμείς την ανεχτήκαμε. Η ενίσχυση της Εθνικής Φρουράς δεν θα μπορεί να μας σώσει, ακόμη και εάν η Τουρκία αποσύρει όλα τα στρατεύματά της, διότι οι πύλες είναι πλέον ανοικτές και θα μπορεί να τα επαναφέρει όποτε θελήσει. Μόνο ο Θεός μπορεί να μας σώσει, αν κρίνει ότι αξίζουν να έχουν πατρίδα οι απόγονοί μας. Ας αναλάβουμε ο καθένας τις ευθύνες μας έναντι της πατρίδας και των απογόνων μας.

** Πρώην γραμματέας της Συντονιστικής Επιτροπής Δήμων, Σωματείων και Οργανώσεων Επαρχίας Κερύνειας, από την ίδρυσή της το 1987 μέχρι το 2002. Email: andreaspetroudis@gmail.com*

Πού οδηγηθήκαμε!